

за мене нѣма.

обърне всичко на копълъ ! жестокиятъ вразъ ще разпорята до основи
Не говори тѣй, милостиво чедо, на много-страдална бѣлгария ! Скръбъ
всичко видано отъ дади и прѣдди. Дѣда орда ще заявлянятъ по съветъ
тъза на единъ човѣкъ, колкото тенка да е - по лека е тя отъ грозната
саки катинца !

участъ на единъ цѣль народъ !

/ Състрадателно извиква / Твоє свѣтѣнство !

... И ти ли, свети старче, говоришъ тѣй ! Нѣкога и азъ мислѣхъ тѣй
/Пламълъ/ когато предъ този опустошителъ плѣнъ, предъ този участъ
но сега !.

предъ тебе паднатъ не холѣтъ облади стардѣ, когато протегнатъ къмъ
Само този, Комуто бѣдитъ сх посрѣбрili прѣждеврѣменно главата мо-
тебе ръжечи и борбата дѣда, когато милостиви маки са кървави съл-
же да разбере твоята непоносима скрѣбъ, оскурбено чедо. Но и само той
акъ се събрната / и възки, малага колодъ ... когато всички, всички са
може да ти каже, че твоята тѣга въ сравнение съ онова, което виси като
въ този единичка върхъ : самъ възобу се надатъ и само твоє иматъ,
смърть на главата на всички ни, е тѣй малка : както е конката дѣждовна
въ морето; както е пѣсечинката въ цѣла пустиня.

/ Покъртенка нахъс ръка / Сърдътъ думъ !

Да се говори това на мене... Да го говоришъ ти, свети отче !

/ Съсрѣдоточенъ и погълнатъ отъ иносълъти сълъ... На Терновни
Говоря не азъ, а сърдцето, което до забрава обича Бѣлгария. Само кой
Лескіда не се побоя отъ съврата и извѣти спартъ, Авераци, Аоклесъ
то дѣлбоко обича, би могълъ... слушай, милостива княгинно : всичко човѣ-
каправи поста на тебъ непроходникъ и спаси гемы! Арнолда въндернода
ко е временно; всѣка скрѣбъ по изгубено щастие е като роса, що трае до
изгрѣвъ срѣнде; тя е като мхътъ на пукалчето, когто се прѣсва на хиля-
ди праленца, щомъ го подухне вътрѣдъ; то е като сиѣжинка, която ведна-
га се разтопя, щомъ я лѣхне топлинка.. Само родината е вѣчна ; само за
нее жертвятъ сх бездѣлни ! нейната скрѣбъ е необятна, като небето, бездѣлъ
ко като морето; неизчерпаема като слѣнцето...

закърпя на сълъя / и сълъя / и сълъя / да спаси земята, тѣто той
азъ чувствувамъ, че нѣма по велика печаль отъ тая на невинната
отраска и да продължи / и да продължи / и да продължи / да продължи /
душа, когато я оскурбятъ незаслужено; нѣма жертва по велика етъ тази,
коюто Драгомиръ стори за Бѣлгария - и за туй той да получи такова вѣд-
мездие !..., Ехъ..., Защо..., Защо?... азъ махвамъ ръка на всичко !

Благославена е оная наска, когто ражда такива чади / достойна за
И ако прѣтгнатъ къмъ тебе рѣдъ ония, кonto само въ тебе могатъ да се
славка съдбина въ онъ родъ, кonto отхрънва такава душа ! Релчка е оная
надѣватъ ! .. И ако прѣзъ сълзи почнатъ да се молятъ - нема великодуш-
ната княгиня ще откаже ?.

Сълъя земята, чо роли : Крума, Синеонъ, Въ ръса, Аѣзка !.

Задо тия въпроси ?

Продължаваща наска Неволно рѣката му /.

И когато видиль въ пламъди родна стрѣха, подъ чиито покривъ съ прѣ-
живени мили дѣтски дни ! И когато видъмъ, че по тия свещени мѣста ще
биде всичко разорено и нѣма да остане камъкъ на камъкъ !... Боже мой:
Кровъ и потоди ще потекатъ на родни братя! и дѣда въ майки ще проплачатъ -
дѣца на родни сестри ! Не ще ли се свие твоето състрадателно сърдце ? и
не ще ли се разкъса думата, ви която всички видватъ избавителката си ?

Само отъ Драгомира съмъ слушала такива сълъя / тада / и прѣ-

живѣла този прѣдъ сън / при склонѣтъ / Само отъ него съмъ слушала таки-

и / Увлечень / А бурята иде ! чува се какъ падатъ дѣби въковни; какъ се
за огъни думи... говори, твоє свѣтѣнство - нащо става въ мокта ду-
рушатъ непокътни канари - и нѣма да остане камъкъ на камъкъ ; и ще се